

สี่พันตร

บทที่ 18

ครูพรเรียกให้ซ่อมราทัศน์ที่รับประทานอาหารเช้าเสร็จ เสื้อชุดแพรแขนยาวกระโปรงกรอมเท้าของทิพย์ทำให้ทุกคนมองอย่างอ่อนใจ เพื่อนๆ สาวถามว่า “ใจคอเธอจะแต่งแบบนี้ตลอดเวลาเลยหรือ ประเดี๋ยวก็ได้หกล้มกันบ้างหรอก”

“ฉันมีแต่ชุดแบบนี้”

“ทำไม หรือว่าแต่งอย่างอื่นแล้วจะเสียราคา” แสงเดือนถามอีกฝ่ายสีหน้าฉงน “อะไรนะคะ..”

อุษาดึงมือเธอ “ทิพย์ใส่ชุดของฉันได้ไหม ฉันจะให้ยืม”

“อืม ลองใส่ของฉันบ้างก็ได้” วัลภาพูด

“เอาละๆ ไว้พูดเรื่องเสื้อผ้าทีหลัง ตอนนี้มาซ่อมกันได้แล้ว”

ครูพรขจัดอย่างรำคาญใจ “วันนี้เราจะซ่อมรามโนราห์กัน ทุกคนยังไม่คล่องทิพย์อาจตามทันก็ได้ ทิพย์ไปอยู่ตรงกลางคอยรำตามก็แล้วกัน”

รามโนราห์ชุดนี้ใช้นาฏศิลป์เจ็ดคน ครูเฉลียวมาช่วยฝึกสอนด้วยบรรดาสาว ๆ เตรียมพร้อม พอเพลงดั่งขึ้นคนที่ต้องแสดงก็วิ่งตามกันเป็นแถวออกมาจากด้านข้าง

คนที่วิ่งตามแกลังเหยียบชายกระโปรงยาวอย่างจงใจ แต่ผ้าแพรที่ดูบอบบางไม่ยอมขาด คนที่แกลังเหยียบกลับสิ้นลมเสียงดั่งตึง ขบวนการหยุดชะงัก คนที่สิ้นลมอยู่กับพื้นทำสีหน้าบิดเบี้ยว

“โอ๊ย เจ็บจังเลย...”

ทิพย์รีบเข้าประคอง “ขอโทษนะ อภิรดี ฉันไม่ได้ตั้งใจเลย”

“อย่ามาพูดเลย” อีกฝ่ายสะบัดหนืออย่างขุ่นเคือง

สาว ๆ หัวเราะคิกคัก ครูพรสีหน้าบึ้งตึง “เป็นยังไงบ้าง”

“เจ็บค่ะ อู๊ย.....”

“ลุกไหวไหม เอ้า พักกันก่อน” เธอหันมาหาทิพย์

“เสื้อผ้าเธอรุ่มราม ถ้าเธอไม่สะดวกเองก็คงเป็นเพื่อนๆ ที่จะหกล้ม”

“ฉันเสียใจค่ะครู”

“เธอนิ่งดูก่อนก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นจะพาให้เพื่อนๆ เจ็บตัวอีก”

หญิงสาวจึงเลี้ยวออกไปจากกลุ่มอย่างเชื่องช้า อีกชั่วครู่เสียงเพลงรำก็ดั่งขึ้นอีกครั้ง เธอเฝ้ามองพลางจดจำท่วงท่าไว้อย่างตั้งใจ

พอครูสาวใหญ่สั่งพัก แม้มีเวลาเพียงสิบห้านาทีอุษาก็เข้ามาจุดมือให้เธอลุกขึ้น

“มา ทิพย์ ไปลองใส่เสื้อของฉัน จะได้ซ่อมกันต่อ”

วัลภา สุธา มารศรี ชุลี ศรีวิไล ตามมาด้วย ต่างหยิบเสื้อกางเกงของตนมาคนละชิ้นสองชิ้นเผื่อเพื่อนใหม่จะได้ลองใส่ พอใกล้จะครบสิบห้านาที วัลภาก็ไล่คนอื่น ๆ

“พวกเธอไปก่อนเถอะ ฉันไม่ได้รามโนราห์จะช่วยทิพย์แต่งตัว”

สาว ๆ คุกรุ่นออกจากห้อง ปลอ่ยทิพย์ไว้กับสาวที่มีท่าทีแกร่งกร้าวกว่าใครๆ ในกลุ่ม

“เอ้า ทิพย์ ลองใส่ดูซิ”

หญิงสาวมองเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ ที่กองอยู่บนเตียง แต่ละชิ้นที่หยิบขึ้นมาทำให้เธอส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ

“ทำไมถึงมีแต่เสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ”

“ก็อากาศมันร้อน เวลารำยิ่งร้อนใหญ่ ครูพรขี้เหนียวไม่ยอมให้เปิดแอร์ บอกว่าไม่ยากให้พวกเราเคยตัว..... มาเถอะนำ ทุกคนเขาใส่กันแบบนี้ หรือว่าเธออยากจะแตกต่างจากคนอื่น ๆ”

คำพูดนั้นทำให้หญิงสาวตัดสินใจเปลื้องชุดแพรที่รุ่มรามออกเพื่อสวมกางเกงคับๆ และเสื้อตัวเล็กๆ

“ไต่ยีนเสียงเพื่อนสาวรำฟัง

“ผิวเธอสวยจริงๆ ยิ่งกับไม่ใช่ผิวของคนสามัญธรรมดา”

ครั้นพอสาวน้อยในชุดเสื้อผ้ายืดบางๆ พอดีตัวและกางเกงขายาวพอปิดหัวเข่า ก้าวตามวัลภากลับเข้ามาในห้อง สาว ๆ ที่กำลังซ่อมรำก็เกิดอาการเรรวนขึ้นมาทันที สีหน้าของแต่ละคนบอกความแปลกใจ ร่างโปร่งกะทัดรัดมีทรวดทรงองค์เอวสมส่วนงดงาม ผิวพรรณผุดผาดผ่องใส

“สวยจริงทิพย์” คนที่ไม่ได้รำทัก มองเธอไม่วางตา

การซ่อมรำเชิงสวิงดำเนินต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบโดยครูพรไม่ได้ขัดจังหวะ แม้สาว ๆ จะยังไม่มีความพร้อมเพียงตั้งใจ แต่เพราะว่า “นักเรียนใหม่” ซึ่งเพิ่งทดลองฝึกซ้อมเมื่อวันวานกลับทำตามเพื่อนๆ ได้โดยไม่ติดขัด ข้าหน่วยก้านท่าทางยังจะแคล่วคล่องน่านมองกว่าคนที่ฝึกหัดมาก่อน ทำให้ครูพรลืมนึกที่จะเข้มงวดกับนักเรียนสาว ๆ

พอจบ แม้บ้านก็เข้ามารายงานว่า “มีคนมาหาคุณทิพย์ค่ะ”

ครูพรพยักหน้าอนุญาต เธอจึงผละจากกลุ่ม ครูสาวใหญ่หันไปร้องบอกสาว ๆ ให้ซ่อมรำต่อ สายตาหลายคู่จึงได้แต่มองตามอย่างสนใจแต่ไม่กล้าทิ้งการฝึกซ้อมออกมาดู

เพราะอย่างนั้นจึงไม่มีใครเห็นว่า พลเอกไชยันต์ที่นั่งพูดคุยอยู่กับผู้ชายอีกสองคนเผลอลุกขึ้นยืนก้มศีรษะทำความเคารพเธอ...!

ชลัมภุมองร่างในชุดเสื้อผ้าวัดเนื้อหนังมังสาด้วยดวงตากร้าวกระด้าง ส่วนนายร้อยเอกลอร์ช ที่มีสีหน้าแจ่มใสกลับเต็มไปด้วยความมีมิตรไมตรี ลุกขึ้นยืนตรงค้อมศีรษะให้หญิงสาวเช่นกัน

“ท่านนายพล” หญิงสาวรีบยกมือห้าม อีกฝ่ายหนึ่งจึงรู้ตัวหัวเราะกลบเกลื่อน

“เป็นอย่างไรบ้างครับคุณผู้หญิง” พลเอกไชยันต์ทักทายด้วยท่าทีที่ผ่อนคลายลงแต่ก็ยังคงแสดงไม่สนิทอยู่ดี “อยู่ที่นี้สบายดีไหมครับ ทุกคนให้การต้อนรับดีหรือเปล่า”

“ดีมากค่ะ” เธอเดินมานั่งรวมกลุ่ม สีหน้าอ่อนเจียมไม่มีความถือตัวแบ่งแยก พูดเสียงเบาพอให้ได้ยินกันเพียงสี่คนเท่านั้น “แต่ว่าออกจะสบายเกินไป ฉันได้พักห้องที่ดีที่สุดและพักคนเดียว ในขณะที่คนอื่นๆ ต้องอยู่กันเป็นคู่ ครูพรพูดว่ามีคำสั่งให้ดูแลเป็นพิเศษ ฉันเลยกลายเป็นคนพิเศษไปแล้ว”

“อ้าว อย่างนั้นหรือครับ” ท่านนายพลมีสีหน้าไม่สบายใจขึ้นมาทันที หันมองหน้าลอร์ช ฝ่ายนั้นได้แต่ยิ้มรับรู้

เธอพูดเจือหัวเราะ “คนรับคำสั่งคงพยายามทำหน้าที่ให้เป็นที่ถูกใจที่สุด ฉันก็เลยกลายเป็นคนพิเศษไปเลย แต่ก็ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ทุกคนที่นี้เข้าใจอย่างที่เรตต้องการ... เรียกฉันว่าคุณน้อยด้วย....”

คราวนี้ผู้ชายอีกสองคนหัวเราะ นอกจากชลัมภุที่มีสีหน้าเครียดไปจากผิวใสที่อวดตัวอยู่ในเสื้อตัวเล็ก

“คุณหญิงของผมก็ซักฟอกเสียใหญ่ๆ ไปทำอะไรที่โสฬส และพาใครกลับมาด้วยหรือเปล่า ไม่รู้จะไปฟังลูกๆใครเข้า”

“ฉันไม่อยากให้คุณหญิงไม่สบายใจเลย”

“อย่ากังวลเลยครับ เขาระแวงมาเป็นสิบๆ ปีแล้ว ยิ่งอายุมากก็ยิ่งอาการหนัก”

ท่านนายพลเจ้าชู้เป็นที่รู้ดี สมควรแล้วที่ภรรยาจะระแวงหึงหวง

“ฉันมีเรื่องต้องรบกวนท่านค่ะ มันเป็นเรื่องจุกจิก แต่ก็จำเป็น”

“อะไรหรือครับ”

ทิพย์พูดยิ้มๆ “เสื้อผ้าของฉันค่ะ”

แม้ครูสาวใหญ่ทั้งสองจะสั่งให้สาวๆ ซ่อมร่ากันเองขณะที่เธอออกมาต้อนรับผู้มาเยือน แต่พวกสาวๆ ก็หาได้เชื่อฟังไม่ คงเกาะกันตามมาแอบเมียงมอง หัวเราะคิกคักกับสายตาของสองหนุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ยิ้มระรื่นบอกความเป็นมิตรที่นั่งอยู่ข้างๆ ชายร่างสูงใหญ่ที่มีสีหน้ากร้าวกระด้าง ลอร์ชค้อมศีรษะ ส่งประกายตาแพรวพรายให้สาวๆ ขณะที่ท่านนายพลรับไหว้ทักทายครูนาฏศิลป์

“ผมบังเอิญผ่านก็เลยแวะมา หวังว่าไม่เป็นการรบกวนนะครู”

“ไม่รบกวนเลยค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

ครูทั้งสองพูดพร้อมกัน ท่าทางของครูพร กระด้างอยู่บ้าง ผิดกับครูเฉลียวที่ช่างอ่อนหวานนอบน้อมเอาใจ

“ทิพย์เป็นอย่างไรบ้าง ผีก็ซ่อมไปถึงไหน ดื้อหรือเปล่า”

“ไม่ดื้อเลยค่ะ หนูทิพย์เรียบร้อยว่าง่ายเข้ากับเพื่อนๆ ได้ดี” ครูเฉลียวรีบพูด

“ท่าทางเขาใช้ได้ หัดไม่นานก็คงทำได้คล่องไม่แพ้คนอื่นๆ”

คำพูดของครูพรทำให้หญิงสาวที่นั่งเรียงร้อยมองอย่างแปลกใจ ครูพรทำสีหน้าขมขื่น

“ผมดีใจที่ได้ยินอย่างนั้น”

ครูพรขยับตัว “เรียนเชิญท่านตามสบายนะคะ ดิฉันต้องขอตัวไปฝึกซ้อมกันต่อ เหลือเวลาอีกไม่กี่วันแต่ยังต้องฝึกกันอีกหลายชุด”

“ผมจะขออนุญาตครูพาคณะทิพย์ออกไปข้างนอกสักสองสามชั่วโมง ไม่ทราบว่าจะเป็นอะไรหรือเปล่า”

สีหน้าครูพรบอกความไม่พอใจ “เดี๋ยวนี้หรือคะ”

ครูเฉลียวรีบพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอกค่ะท่าน เชิญได้เลย”

“ทิพย์คงต้องการเพื่อนผู้หญิงไปด้วยถ้าครูจะอนุญาต”

ครูเฉลียวกุกกุกจตอบรับ “ได้สิคะ ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ”

สีหน้าของครูพรทำให้ครูเฉลียวหน้าเจื่อน แต่ก็ทำเป็นไม่สนใจหันไปหากลุ่มสาวๆ ที่พอได้ยินก็ออกอาการลิงโลด เพราะโดนกักตัวมานานตั้งแต่ก่อนการคัดเลือกให้มาอยู่ที่นี้ อภิรดีรีบเสนอตัว

“หนูไปด้วยก็ได้ หนูร่าคล่องแล้ว”

คนที่เสนอตัวตามๆ กันมา กลับเป็นกลุ่มสาวแสบที่แสดงความเป็นปฏิปักษ์กับทิพย์แต่แรก หญิงสาวถามครูพรว่า

“ฉันขออุษาไปเป็นเพื่อนได้ไหมคะ”

แม้จะไม่พอใจ ครูพรก็พยักหน้า

“ได้สิ แต่ขอให้เป็นแค่วันนี้วันเดียว หลังจากนั้นจะไม่อนุญาตให้ใครไปไหนอีกจนกว่าจะเสร็จงาน” เธอหันมาหาท่านนายพล “ดิฉันต้องขอประทานโทษที่ต้องข่มขู่แต่จำเป็นต้องรักษาระเบียบไม่อย่างนั้นหากเกิดอะไรขึ้นดิฉันไม่อาจรับผิดชอบได้”

“ผมเข้าใจ” พลเอกไชยยันต์รับคำแม่จะไม่พอใจท่าทีของครูพรนัท
“เอาเถอะสำหรับเรื่องนี้หากมีปัญหาผมจะรับผิดชอบเอง”

ครูพรมองเลยไปยังชายหนุ่มอีกสองคนเหมือนจะบอกว่าใน
บางเรื่องก็ไม่ใช่ว่าท่านนายพลจะตามรับผิดชอบได้ดังที่พูด

เธอหันไปเรียก “วัลภา... เธอไปด้วยก็ได้”

พอพ้นออกมา ท่านนายพลก็ขอแยกไปก่อน โดยสั่งให้ลอรซ์
ส่งลงที่บ้านใหญ่ในอรบรั้วสูงมิตชิด ด้วยเหตุผลว่า “ผมมีประชุมงานด่วน”
แล้วปล่อยให้สองหนุ่มพาสาวๆ ทั้งสามไปต่อกันเอง

สาว ๆ เพลิดเพลินจับจ่าย โดยที่ชายหนุ่มทั้งสองช่วยกันถือถุง
ข้าวของ ชลัมภู ตามอยู่ไม่ห่าง สาว ๆ ลองเสื่อผ้ากันสนุกสนาน
วิ่งเข้าวิ่งออกระหว่างห้องลงกับราวแขวนเสื้อผ้าที่เรียงราย สีหน้ากร้าว
สายตากระต้างที่จับมอง อ่อนโยนลง แต่หากบังเอิญทิพย์มองมา
ก็จะได้เห็นดวงตาที่รู้ตัวกลับกระต้างวาวโรจน์

อุษาอดนึกหาไม่ได้ “พี่ชายทิพย์ไม่ยอมยิ้มเลย พูดก็ไม่ค่อยพูด
อยากรู้จึงเลยว่าเขาคิดอะไรอยู่ รำคาญพวกเราหรือเปล่า”

“เขาเป็นอย่างนั้นเองแหละอุษา แต่เขาก็เต็มใจดูแลพวกเรา”

วัลภาพูดว่า “ท่าทางเขาเหมือนทหารนะ ดูดูและมีวินัย
เขาเป็นทหารหรือเปล่า”

“คงเคยเป็นทหารเกณฑ์กระมัง” เธอตอบเจือหัวเราะ

“มีแฟนหรือยัง” อุษาถาม

“ไม่มี เพราะอย่างนั้นเขาถึงแข็งกระด้างไงคะ ไม่แนะ ได้ไป
หัดดินกับสาว ๆ นาฏศิลป์คราวนี้ เขาอาจจะเปลี่ยนเป็นคนละคนก็ได้”

“มาทากันใหม่ว่าใครจะทำให้เขาเปลี่ยน ยัยอภิรดีดูจะสนใจ
พี่ชายเธอนะ” วัลภาตั้งข้อสังเกต

“อภิรดีคอยแกล้งเธอ เธอจะยอมรับเขาเป็นแฟนพี่ชายหรือ”

“ไม่ว่าเขาชอบใครฉันก็ยอมรับได้ทั้งนั้นจะ อุษา”

“นั่นซิ เรื่องของพรหมลิขิตใครจะไปฝันได้ เขาเองก็ยังไม่ยอมรับ
เรื่องเธอกับท่านนายพลเลย จริงไหม”

คำพูดนั้นเตือนเธอถึงภารกิจที่ได้รับมอบหมายมา รอยยิ้มเธอ
จึงกลับหม่นหมองวิตกกังวล มิได้สติดังเคย.....

ขณะที่แยกย้ายกันลงเสื่อผ้า จู่ ๆ ก็มีเสียงระเบิดดังลั่นแล้ว
ไฟฟ้าก็ดับวูบ ความโกลาหลเกิดขึ้นทันทีในท่ามกลางความมืดของ
สถานที่ซึ่งถูกปิดที่รอบด้าน ต้องอาศัยเพียงแสงสว่างจากดวงไฟฟ้
เท่านั้น เสียงฮือฮาของผู้คนกลายเป็นเสียงหวีดร้องเมื่อมีเสียง
ระเบิดดังขึ้นอีกหลายครั้ง ตามด้วยเสียงแตกหักของข้าวของ

ทิพย์คลำทางออกมาตามหาเพื่อน ๆ ดวงไฟสำรองสว่างขึ้น
เป็นบางจุด แต่ไม่มากพอจะแยกแยะให้เห็นชัดในระยะไกลว่าใครเป็น
ใคร เธอได้ยินเสียงอุษากรีดร้องด้วยความตระหนกตกใจ ขณะที่
เธอเองก็เซถลาอย่างไม่รู้ทิศทางเพราะถูกคนที่วิ่งผ่านกระแทกผลักใส

“วัลภา...! อุษา...!”

เสียงเรียกถูกกลืนหายไปกับเสียงอุทานแตกตื่นของผู้คน
เธอถูกกระแทกครั้งแล้วครั้งเล่าในท่ามกลางแสงสลัว บังเอิญที่ตรงนี้
เป็นจุดของทางผ่าน ดังนั้นทุกคนจึงกรูกันจะผ่านออกไป

“อุษา...”

เธอตะโกนเรียกซ้ำก่อนจะถูกผลักถลาล้ม มีเสียงรองเท้าชอย
กระทบพื้นพร้อมกับเงาของผู้คนทะมึนอยู่ทุกที่ บอกให้รู้ว่าผู้คนที่แตกตื่น
อาจเหยียบลงมาบนร่างบาง ๆ ของเธอที่ล้มขวางทางอยู่ได้ทุกเมื่อ

แล้วร่างใหญ่ก็ถลาเข้ามาทางกันไว้ทันพอดี แแรงกระแทกจากร่าง
ของผู้คนที่วิ่งตามกันมา แล้วสะดุดเสียวหลักล้มตามกันเป็นแถว ทำให้เขา
แทบจะทรุดลงมาทับเธอ ชายหนุ่มผืนตัวด้านทานไว้จนสุดความสามารถ
ทิพย์เห็นใบหน้าคมเข้มลอยอยู่ไม่ห่าง ดวงตาวาววามที่เคยส่งประกาย
กร้าวกระต้างเย็นชา บัดนี้แฝงไว้ด้วยความห่วงใยวิตกกังวล

เขาลุกขึ้นพร้อมกับดึงแขนเธอให้ลุกตาม “ขอภัย”

“ไม่เป็นไร” เสียงเธอสิ้นด้วยความตระหนก

“มาทางนี้ เราต้องออกไปจากที่นี่”

“เพื่อน ๆ ของฉัน...”

“ไม่ต้องเป็นห่วงพวกเขา พระองค์ต้องปลอดภัยก่อน”

“ไม่” เธอสะบัด “หาพวกเขาก่อน”

มือที่แข็งแรงราวกับคีมเหล็กกระชากเธอเข้ามาหาตัว ใบหน้า
ที่ลอยอยู่สูงขึ้นไปบอกถึงความเด็ดเดี่ยวจริงจัง

“ลืมไปแล้วหรือว่าพระองค์มีภารกิจสำคัญ...! หม่อมฉันมีหน้าที่
ต้องรักษาความปลอดภัย ขอได้โปรดร่วมมือด้วย”

คำพูดนั้นทำให้เธอต้องนิ่ง มือใหญ่ยังจับข้อมือเธอมั่น

“เชิญเสด็จ..!”

พอถูกดึง ร่างบางที่สมส่วนก็ชอยเท้าก้าวตามไปโดยไม่ขัดขืน
ร่างหนึ่งหมอบหลบอยู่ใกล้ ๆ กับที่ที่คนทั้งสองเพิ่งจะผละจาก..
สีหน้าของวัลภาบอกถึงความสงสัย

แต่ก็ไม่ได้ตื่นเต้นตกใจดุจหญิงขวัญอ่อน.....